

Dr. Gudor Kund Botond MÖD méltatása

Az elmúlt bő egy évtized kétségtelenül történelmi jelentőségű volt abból a szempontból is, hogy az anyaország gazdasági és politikai erősödése eredményeként több figyelem jutott a határon túli magyar közösségekre. Több anyagi, szellemi, politikai erősödést célzó program látott napvilágot, melyek következtében ma már joggal jelenthetjük ki, hogy szórványban élni – talán a történelemben először – nem hátrány. Ma már a legkisebb közösségek is megkereshetik egymást, adott a magyar nyelvű sajtóhoz való rendszeres hozzáférés, a programszervezés lehetősége, könnyedén elérhetőek a legmagasabb szintű vezetők, akikkel megbeszélhetők a közösségi és egyéni problémák, panaszok, a nehézségekkel egyházi és világi téren is van hova fordulni.

Ahhoz azonban, hogy az erdélyi szórványmagyarság a magyar nemzet teljes jogú tagjának érezze magát, az infrastruktúra kiépítése mellett még másra is szükség van. Az erdélyi magyar szórványközösségeknek – s különösen igaz ez Dél-Erdélyre – több évszázados kisebbségi rögzültségeket kell maguk mögött hagyniuk. A magyarsághoz való gondolati hozzáállás megváltoztatására is szükség van. A kulcs a jelentéktelenség helyett a fontosság, a nyelv feleslegessége helyett a funkcionalitás, a kultúra értéktelensége helyett a pótolhatatlanság irányába való tudati átmenet. A „nem lehet” pesszimizmusa helyett kizárólag a „lehet, mert kell” létszemlélete képes megtartani a magyarságot a Kárpát-medencében.

Dr. Gudor Kund Botond több nézőpontból is jeles személyiség. Egyfelől családapa, ebben a minőségében pedig támasz, védelmet nyújtó ernyő feleségnek és három leányának. Másodfelől ő maga is szórványjelkép. Balázsfalván született, tanulmányainak egy részét Buzásbocsárdon, Balázsfalván, Nagyszébenben végezte, s – harmadfelől – lelkipásztorként Magyarigenben és Gyulafehérváron, valamint ezek leány- és szórványegyházközségeiben szolgált. Amellett, hogy a hívő lelkek napi pásztorolása nélkül nem képzelhető el megmaradás Dél-Erdélyben, Gudor Kund Botond neve méltán forrt össze Erdély-Hegyaljával. Negyedfelől esperesként tucatnyi szórványtemplom megújulásában szerzett elévülhetetlen érdemeket, jelezve, hogy egy-egy kis lélekszámú közösség is képes nagy tettekre. Ötödfelől történész, s kötetivel, kutatásaival, konferenciákon való részvételeivel nemcsak Erdély-Hegyalja közösségeinek, történelmi emlékhelyeinek és kiemelkedő egyéniségeinek állít emléket, de a régiót is bekapcsolja a magyar tudományos élet körforgásába. A felsorolás koránt sem teljeskörű, azonban ennyiből is látszik, hogy Botond – amint Pál apostol levelei nyomán ismert: – nem a meghátrálás embere, hanem a hité. Márpedig kizárólag a hit alapján

lehetséges a rögzültségektől megszabadulni, önmagunkat megfogalmazni, az utunkat keresni és megtalálni.

Különösen meg kell becsülni azokat az egyéniségeket, akik Isten és a nemzet szolgálatát tudatosan vállalva állnak őrt a nemzethatáron, úgy, ahogyan esperes úr teszi évtizedek óta.

Esperes úr munkásságának a hatása nem korlátozódik Gyulafehérvárra, Erdély-Hegyaljára, Fehér megyére, vagy Erdélyre. Tevékenysége az egész nemzetet szólítja cselekvésre. Ma a szórványban a jövőt tervezni erkölcsi kötelesség. Botond érdeme, hogy ez már nem csak a nagy közösségek, de a szórványmagyarság számára is egyre nyilvánvalóbb. Ez lesz a mi nemzeti győzelmünk!

Dr. Gudor Kund Botond személyes példája és életműve összefogásért kiált, s folyamatosan figyelmezteti az anyaországot, hogy a határon túl élő magyarságra fordított figyelmét folyamatosan erősítenie kell.

Dr. Gudor Kund Botond egyike azon keveseknek, akiknek a tudományos és lelkipásztori munkássága megkerülhetetlen akkor, ha Erdély, a transzilván történelem, vagy éppen a szórvány felől tájékozódunk. Fáradhatatlansága és kitartása határon túl és határon innen is példamutató, a dél-erdélyi, erdély-hegyljái szórványmagyarság érdekeiért vállalt erőfeszítése tiszteletre méltó.

Hálásak vagyunk a példa-, valamint az útmutatásért, Esperes úr.

Kőrösi Viktor Dávid

2021.12.18